

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΔΕΛΤΑ

Παραμύθι
χωρίς όνομα

Διασκευασμένο από την
Μαργαρίτα Ιωαννίδου
για την διδασκαλία της Ελληνικής
ως δεύτερης γλώσσας

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Διασκευασμένο από τη Μαργαρίτα Ιωαννίδου

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Διασκευασμένο από τη Μαργαρίτα Ιωαννίδου

Νέα έκδοση, επαυξημένη και διορθωμένη

Εκδόσεις
ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ
Αθήνα 2012

ΤΙΤΛΟΣ: ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Copyright διασκευής © 2012 ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ
Copyright έκδοσης © 2012 Ανατολικός / ΤΔ ΚΙΟΥΜΠΙ ΚΕ

Όλα τα έργα των Εκδόσεων Ανατολικός προστατεύονται από τους νόμους προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή των έργων (ή τμημάτων αυτών) με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη ή/και του συγγραφέα.

Εκδόσεις Ανατολικός
Λέκκα 23-25, Αθήνα
Τ.: 210.3827910 / 210.6776303
www.anatolikos.gr

ISBN: 978-960-8429-84-0

ΑΠΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΣΕΙΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Αυτή η σειρά βιβλίων σχεδιάστηκε με σκοπό να κάνει ευχάριστο το διάβασμα σε ανθρώπους που μαθαίνουν Ελληνικά σαν δεύτερη/ξένη γλώσσα. Ένας Έλληνας συγγραφέας συνήθως χρησιμοποιεί και δύσκολες και ασυνήθιστες λέξεις. Επομένως ο σπουδαστής, στην προσπάθειά του να διαβάσει ένα ελληνικό βιβλίο στην πρωτότυπη μορφή του, είναι αναγκασμένος να ανατρέχει συχνά στο λεξικό. Με αυτόν τον τρόπο όμως χάνει ένα μεγάλο μέρος της ευχαρίστησης που θα έπρεπε να του προσφέρει η ιστορία. Αυτά τα βιβλία, λοιπόν, σχεδιάστηκαν για αυτούς τους σπουδαστές. Έγινε προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν οι λέξεις που έχει συναντήσει ο σπουδαστής έως και το επίπεδο Β2, και να επεξηγηθούν οι λέξεις που ξεφεύγουν από αυτόν τον κανόνα. Επίσης, έχουν απλοποιηθεί οι μακριές και δύσκολες προτάσεις. Το αποτέλεσμα είναι μια γλώσσα που είναι συγχρόνως σωστά και εύκολα Ελληνικά, και τα απλοποιημένα βιβλία κρατάνε τη χάρη και τη γοητεία του πρωτότυπου.

Ελπίζουμε ότι αυτή η σειρά θα πετύχει τον στόχο της. Ότι θα βοηθήσει τους σπουδαστές να χαρούν χωρίς μεγάλη δυσκολία μερικά από τα ωραιότερα βιβλία της ελληνικής λογοτεχνίας, και, συγχρόνως, να βελτιώσουν τα Ελληνικά τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ιδέα αυτού του βιβλίου μου πρωτοήρθε στο μυαλό, όταν έκανα εθελοντικά μαθήματα Ελληνικών σε μετανάστες. Τα μαθήματα γίνονταν ένα δίωρο την εβδομάδα (σε εθελοντική βάση είναι δύσκολο ένας δάσκαλος να μπορεί να αφιερώσει περισσότερο χρόνο). Από την άλλη, τα Ελληνικά είναι τόσο δύσκολη γλώσσα, που καταλάβαινα ότι ένα δίωρο την εβδομάδα δεν αρκούσε. Σκέφτηκα λοιπόν ότι θα ήταν πολύ καλό για τους μαθητές μου αν είχαν ένα βιβλίο το οποίο θα μπορούσαν να διαβάζουν μόνοι τους, και είτε ρωτώντας εμένα, είτε με τη βοήθεια ενός λεξικού, θα μπορούσαν να μάθουν πολλά πράγματα, πέρα από εκείνα που μάθαιναν στην τάξη.

Από την εποχή που εγώ μάθαινα ξένες γλώσσες, θυμόμουνά πόσο με είχαν βοηθήσει τα διάφορα μυθιστορήματα σε απλοποιημένη μορφή, όπου η χαρά του βιβλίου σε συνεπαίρνει, και πια η μάθηση γίνεται κάτι ευχάριστο, δεν περιορίζεται στην εκμάθηση της γραμματικής. Επίσης, θυμόμουνά πολύ καλά, πόσες καινούριες λέξεις μάθαινα επειδή τις καταλάβαινα από τα συμφραζόμενα, ότι πολλές φορές δεν χρειαζόμουνά καν λεξικό. Αποφάσισα λοιπόν, να προσπαθήσω να γράψω ένα βιβλίο σε απλοποιημένη μορφή.

Γιατί, όμως, το «Παραμύθι Χωρίς Όνομα»;

Το «Παραμύθι Χωρίς Όνομα» ήταν πάντοτε ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία, ένα παραμύθι για μικρούς και μεγάλους. Με γοήτευε η ιστορία μιας χώρας, που πέρασε από την κατάσταση της απόλυτης ευημερίας (χάρης στον εργατικό βασιλιά), στην κατάσταση της απόλυτης διάλυσης (εξαιτίας της τεμπελιάς και αδιαφορίας του επόμενου βασιλιά). Με καταγοήτευε η προσπάθεια του βασιλόπουλου να ξαναφτιάξει μια κατεστραμμένη χώρα, η δική του αυτοθυσία μπροστά στο κοινό καλό, ο ενθουσιασμός που κατάφερε να εμπνεύσει στον κόσμο. Η αίσθηση του κοινού σκοπού που τελικά επικράτησε, και που ήταν πάνω από μικροσυμφέροντα, ή από προσωπικές φιλοδοξίες. Τόσο ωραίο, αλλά δυστυχώς και τόσο επίκαιρο στην Ελλάδα του 2011, εκατό χρόνια μετά την πρώτη έκδοση του βιβλίου.

Αν, όμως, ένα τέτοιο βιβλίο ήταν επίκαιρο στην Ελλάδα του 2011, καταλάβαινα πόσο θα άγγιζε τους μαθητές μου, που προέρχονταν από χώρες με πολύ περισσότερα προβλήματα. Έτσι, ξεκίνησα σιγά-σιγά να το γράφω σε απλοποιημένη μορφή.

Αρχικά έγραψα τα πρώτα πέντε-έξι κεφάλαια, και τους τα έδωσα με την προτροπή να τα διαβάσουν όσο μπορούν στον ελεύθερο χρόνο τους. Γρήγορα ανακάλυψα ότι εκείνοι που τα διάβασαν (με τη βοήθεια λεξικού), ενθουσιάστηκαν με την ιστορία αυτής της

χώρας με τον κακό βασιλιά που προσπαθούσε τώρα να σώσει ο γιος του! Κατά τον Ιούνιο, όταν πια είχε προχωρήσει το επίπεδο όλης της τάξης, μπορέσαμε και κάναμε τα δύο πρώτα κεφάλαια σαν μάθημα. Όμως, τώρα πια οι μαθητές μου μού ζητούσαν και τη συνέχεια του βιβλίου, ήθελαν να μάθουν τι έγινε στο τέλος σ' αυτή τη χώρα που είχε τόσα προβλήματα. Τους εξήγησα ότι ήταν δύσκολο να γράψω όλο το βιβλίο μέχρι το τέλος, αλλά να μην ανησυχούν, γιατί η ιστορία είχε καλό τέλος. Όμως, αυτό δεν αρκούσε στους μαθητές μου. Ήθελαν να μάθουν ακριβώς ποια ήταν η τύχη αυτής της χώρας που προσπαθούσε το βασιλόπουλο να την ξαναστήσει από τα ερείπια. Έτσι, μέσα στον Ιούνιο κάθισα κι έγραψα και το υπόλοιπο βιβλίο, και είχα τη χαρά να τους το δώσω στο τελευταίο μάθημα σαν αποχαιρετιστήριο δώρο.

Έπειτα από όλα αυτά, είναι φυσικό το βιβλίο αυτό να αφιερώνεται στους μαθητές και τις μαθήτριές μου. Σε ανθρώπους από διάφορες χώρες, και από διάφορες ηπείρους, που μέσα σε τόσο δύσκολες συνθήκες προσπαθούσαν να μάθουν Ελληνικά. Εύχομαι οι προσπάθειές τους να δικαιωθούν, εύχομαι να έχουν ένα καλύτερο μέλλον.

Μαργαρίτα Ιωαννίδου

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Το «Παραμύθι Χωρίς Όνομα» είναι η ιστορία μιας φανταστικής χώρας, που κάποτε ευημερούσε¹ γιατί είχε έναν πολύ καλό βασιλιά. Ο βασιλιάς δούλευε μέρα-νύχτα για το καλό της χώρας, και έτσι όλοι ζούσαν καλά. Μια μέρα, όμως, αυτός ο καλός βασιλιάς πέθανε, και τότε έγινε βασιλιάς ο γιος του. Δυστυχώς, ο νέος βασιλιάς ήταν τεμπέλης και αδιάφορος για τα προβλήματα της χώρας. Ενδιαφερόταν μόνο για χορούς και διασκεδάσεις, κι έτσι η χώρα σιγά-σιγά καταστράφηκε.

Στην αρχή της ιστορίας, η χώρα έχει πια καταστραφεί. Οι άνθρωποι δεν βρίσκουν δουλειά και φεύγουν στο εξωτερικό, οι λίγοι που δουλεύουν δεν πληρώνονται, τα σχολεία έχουν κλείσει και τα παιδιά είναι αγράμματα, δεν υπάρχει στρατός, ούτε δικαιοσύνη² στη χώρα.

Μέσα σε αυτήν την ατμόσφαιρα, εμφανίζεται το νεαρό βασιλόπουλο. Ένα αγόρι δεκαπέντε χρονών, έντιμο και ευγενικό που θέλει να τα αλλάξει όλα αυτά.

---

¹ Ευημερώ: Δεν έχω οικονομικά προβλήματα, και ζω καλά.

² Η δικαιοσύνη: Μια χώρα έχει δικαιοσύνη, όταν κάνει αυτό που είναι δίκαιο και σωστό. Τιμωρεί τους ανθρώπους που κάνουν κάτι κακό, χωρίς να έχει σημασία αν είναι πλούσιοι, φτωχοί, φίλοι του βασιλιά, κ.λπ. Η δικαιοσύνη πρέπει να είναι ίδια για όλους τους ανθρώπους.

Όμως, δεν ξέρει πώς, γιατί είναι πολύ νέος και άπειρος. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, εμφανίζονται και εχθροί που θέλουν να κάνουν πόλεμο με τη χώρα για να την κατακτήσουν.³ Και η χώρα δεν έχει ούτε στρατό, ούτε όπλα, αλλά ούτε και χρήματα για να αγοράσει όπλα, δεν έχει τίποτα!

Μένει να δούμε αν το νεαρό βασιλόπουλο θα καταφέρει να νικήσει τους εχθρούς, αν θα κάνει τη χώρα πάλι δυνατή, μια χώρα όπου οι άνθρωποι πάλι θα ευημερούν.

Εδώ είναι μια απλοποιημένη μορφή του βιβλίου, κατάλληλη για ξενόγλωσσους μαθητές που μαθαίνουν Ελληνικά σαν δεύτερη/ξένη γλώσσα. Είναι κυρίως κατάλληλο για μαθητές μέσου επιπέδου γλωσσομάθειας (B1-B2), σύμφωνα με το Κοινό Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Αναφοράς για τις Γλώσσες (CEF) του Συμβουλίου της Ευρώπης.

---

³ Κατακτάω/κατακτώ: Όταν κάποιος κατακτάει μια χώρα, την κάνει δική του έπειτα από πόλεμο.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ήταν κάποτε μια χώρα, που είχε έναν πολύ καλό βασιλιά. Ο βασιλιάς νοιαζόταν για το καλό της χώρας, και φρόντιζε να έχουν δουλειά όλοι οι άνθρωποι. Όλοι δούλευαν και ήταν ευτυχισμένοι. Δεν ήταν πλούσιοι, αλλά είχαν αρκετά λεφτά για να περνάνε καλά. Όταν κάποιος ήταν άρρωστος, υπήρχαν γιατροί και νοσοκομεία για να τον φροντίσουν. Οι άντρες δούλευαν, οι γυναίκες έμεναν στο σπίτι και έκαναν τις δουλειές του σπιτιού, τα παιδιά πήγαιναν στο σχολείο. Όταν κάποιος έκανε κάτι κακό, πήγαινε στη φυλακή, γιατί στον βασιλιά δεν άρεσαν οι αδικίες. Όταν οι άνθρωποι είχαν λίγα λεφτά παραπάνω, αγόραζαν ωραία ρούχα, στόλιζαν το σπίτι τους, χόρευαν, διασκεδάζαν. Ο βασιλιάς δούλευε μέρα-νύχτα για το καλό της χώρας, και όλοι ήταν ευτυχισμένοι. Ακόμα, η χώρα είχε και μεγάλο στρατό, και έτσι δεν φοβόταν τον πόλεμο με άλλες χώρες.

Όμως, μια μέρα, αυτός ο καλός βασιλιάς πέθανε. Τότε, έγινε βασιλιάς ο γιος του, ένας νέος άντρας είκοσι χρονών. Δυστυχώς, ο καινούριος βασι-

λιάς, δεν είχε τη σοφία⁴ του πατέρα του. Ξόδευε όλα τα λεφτά του σε χορούς και διασκεδάσεις, και δεν νοιαζόταν καθόλου για τη χώρα. Παντρεύτηκε μια όμορφη πριγκίπισσα, αλλά κι αυτή νοιαζόταν μόνο για ωραία φορέματα, για κοσμήματα, για νόστιμα φαγητά. Έκαναν τέσσερα παιδιά, ένα αγόρι και τρία κορίτσια.

Τα χρόνια περνούσαν, ο βασιλιάς και η βασίλισσα ενδιαφέρονταν μόνο για διασκεδάσεις, και η χώρα πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Οι άνθρωποι δεν είχαν πια όλοι δουλειά, γι' αυτό πολλοί έφευγαν στο εξωτερικό. Αν κάποιος έκανε κάτι κακό, αν ήταν κλέφτης π.χ., δεν πήγαινε στη φυλακή, γιατί ο βασιλιάς δεν νοιαζόταν για τη δικαιοσύνη.⁵ Οι δάσκαλοι δεν πληρώνονταν πια (ο βασιλιάς δεν είχε λεφτά να τους πληρώσει), γι' αυτό τα σχολεία έκλεισαν και τα παιδιά ήταν αγράμματα. Δεν πληρωνόταν κανείς πια, ούτε οι εργάτες, ούτε οι δάσκαλοι, ούτε οι γιατροί, ούτε ο στρατός, γι' αυτό κανείς δεν δούλευε. Όμως, ο βασιλιάς δεν ήξερε τίποτα από όλα αυτά, ο βασιλιάς νόμιζε ότι όλα ήταν καλά στη χώρα!

---

⁴ Η σοφία: Το να είναι κάποιος σοφός. Σοφός είναι εκείνος που σκέφτεται πολύ, διαβάζει πολύ, και ξέρει πολλά πράγματα για τον κόσμο.

⁵ Η δικαιοσύνη: Μια χώρα έχει δικαιοσύνη, όταν κάνει αυτό που είναι δίκαιο και σωστό. Τιμωρεί τους ανθρώπους που κάνουν κάτι κακό, χωρίς να έχει σημασία αν είναι πλούσιοι, φτωχοί, φίλοι του βασιλιά, κ.λπ. Η δικαιοσύνη πρέπει να είναι ίδια για όλους τους ανθρώπους.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Πέρασαν πολλά χρόνια με αυτόν τον τρόπο. Η χώρα καταστράφηκε, αλλά ο βασιλιάς δεν κατάλαβε τίποτα. Βλέπετε, ο βασιλιάς έμενε σε ένα μεγάλο παλάτι σ' ένα βουνό, μακριά από τους άλλους ανθρώπους, κι έτσι δεν ήξερε τα προβλήματα της χώρας. Τώρα πια τα παιδιά του βασιλιά μεγάλωσαν, ο γιος του ήταν δεκαπέντε χρονών. Αλλά, δυστυχώς, και τα τέσσερα παιδιά του βασιλιά δεν ήξεραν να διαβάζουν και να γράφουν, γιατί κανείς δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτά. Οι δύο μεγάλες κόρες ζήλευαν πολύ η μία την άλλη, κι έτσι τσακώνονταν συνέχεια. Η μικρή κόρη ήταν μια πολύ γλυκιά κοπέλα, και ήταν πολύ καλή φίλη με τον αδελφό της. Τώρα, πια, δεν υπήρχαν καθόλου λεφτά ούτε στο παλάτι. Μα και το παλάτι το ίδιο ήταν παλιό και μισογκρεμισμένο, και τα ρούχα της βασιλικής οικογένειας ήταν παλιά και σκισμένα. Όμως, όλα αυτά δεν τον ένοιαζαν τον βασιλιά. Γιατί ήξερε, βέβαια, ότι μέσα στο παλάτι υπήρχαν πράγματα με πολύ

μεγάλη αξία, όπως η κορώνα⁶ του, και άλλα κοσμήματα που έχουν οι βασιλιάδες. Όλα αυτά τα κοσμήματα ήταν γεμάτα από χρυσάφι και από πολύτιμες πέτρες, διαμάντια, μαργαριτάρια, κ.ά. Έτσι, ο βασιλιάς δεν ανησυχούσε.

Ήρθε, όμως, μια μέρα που ο βασιλιάς δεν είχε να φάει. Άρχισε, λοιπόν, τότε, να στέλνει στο εξωτερικό άλλοτε τον γιο του, άλλοτε τους αξιωματικούς⁷ του, για να ζητήσουν φαγητό από άλλους βασιλιάδες! Βέβαια, τους έστελνε ή στον θείο του που ήταν βασιλιάς μιας άλλης χώρας, ή στον ξάδελφό του, που επίσης ήταν βασιλιάς μιας άλλης χώρας, έτσι δεν πλήρωνε για το φαγητό που έπαιρνε. Όμως, το βασιλόπουλο, (που ήταν πια δεκαπέντε χρονών), καταλάβαινε πολύ καλά ότι αυτό ήταν ζητιανιά,⁸ και, επειδή ήταν περήφανος, αισθανόταν πολύ ταπεινωμένος. Αποφάσισε, λοιπόν, να μην ξαναπάει να ζητήσει φαγητό, γιατί σκέφτηκε: «Εγώ δεν είμαι ζητιάνος, είμαι ο αυριανός βασιλιάς, και την αξιοπρέπειά μου τη θέλω».

---

⁶ Η κορώνα: Είναι ένα αντικείμενο με πολύ μεγάλη αξία, που το φοράνε στο κεφάλι οι βασιλιάδες και οι βασίλισσες. Συνήθως είναι χρυσό, με πολλές πολύτιμες πέτρες.

⁷ Ο αξιωματικός: Ο αξιωματικός έχει ανώτερη θέση στον στρατό ή στο ναυτικό. Είναι εκείνος που λέει στους στρατιώτες ή στους ναύτες τι πρέπει να κάνουν. Εδώ, ο αξιωματικός είναι κάποιος που έχει ανώτερη θέση μέσα στο παλάτι. Βρίσκεται πολύ κοντά στον βασιλιά, και συχνά του δίνει συμβουλές.

⁸ Η ζητιανιά: Από τη λέξη, ο ζητιάνος. Ζητιάνος είναι εκείνος που δεν δουλεύει, γιατί είναι πολύ γέρος ή πολύ άρρωστος. Ζει παρακαλώντας τους άλλους να τον λυπηθούν για τη δυστυχία του και να του δώσουν χρήματα, τρόφιμα, ή ό,τι άλλο έχουν. Η πράξη αυτή λέγεται ζητιανιά.